

La postveritat de Sant Roc

«Més que un sermó religiós va ser una classe magistral de filosofia aplicada a la situació actual»

Escric ara sobre el 16 d'agost, dia de Sant Roc, perquè hi ha coses completament atemporals, vàlides fa dos mesos i d'aquí a cinc anys. Tristament diria que són vàlides sempre.

Com que era el dia de la Festa Major de Cantoni, per a l'ofici solemne, mossèn Josep Castanyé va adreçar-nos a tots un sermó que, més que això, era una ponència o una anàlisi acurada dels temps que corren i que demostra que tot continua més o menys igual que quan Sant Roc ajudava la gent a curar-se de la pesta.

Parlava el mossèn de les epidèmies actuals, de les nostres pestes, com la del rebuig i les deixalles. Va parlar de sacsejar consciències i va felicitar la Comissió de Festes i tothom que hi havia col·laborat, pel guarniment del carrer, fet a base de reciclatge de garrafes de plàstic (per cert, una meravella).

Després les va emprendre amb el fenomen de la postveritat, ¿una altra pesta que afecta la nostra societat occidental?. Va parlar de la veritat, que deia que és una paraula que ha canviat de significat perquè ja no afirma la realitat, ja no posa l'home al centre, ja no li fa justícia. Amb el nou significat de la paraula ¿veritat?, assegurava, ¿ja no queda clar què vol dir justícia i la seva aplicació que, segons la veritat, hauria de ser igual per a tothom?. En aquest món de la postveritat, per exemple, assegurava que els cobraments desorbitats i injustificats ja no són una injustícia. I tampoc el fet de no salvar i acollir refugiats que són a punt d'ofegar-se al mar.

Al sermó de mossèn Castanyé hi sortien els corruptes, els que malversen recursos públics, els que només segueixen els seus interessos més immediats. ¿En el món de la postveritat l'únic referent d'actuació que resta és el poder. Un poder que actua i obra d'acord amb les exigències del poder?.

Només us ofert un tast de tot el que va dir el mossèn. Més que un sermó religiós va ser una classe magistral de filosofia aplicada a la situació actual. Els que el vam escoltar, encara estem amb la boca oberta. És llàstima que discursos tan encertats com aquest no acabin publicats en algun mitjà. En qualsevol cas, un cop més a Cantoni hem d'agrair la sort que tenim de comptar amb un humanista d'una cultura extraordinària com a rector de la parròquia de Sant Roc. No passa a tot arreu, ni molt menys.